ja kui nemä olla wette walla saisi sis. lõiste nemä see kerikö sia ärä. ja nüüd tepi sa hobene henda kuld kütses ja nakkas umbre kerikö joositellema. ja kui sis nee kerikon olliwa rahwas seda nägiwa sis joosi nemä kõik seda kütse kinni wõtma; nii et kerik tühjas jäi sis läts see mehekene kui sant sõti ola pääl kerikohe ja wõtt nee ülli ilosa laulatus rõiwa ärä pand kotti ja sis müüdlema, kooni kerikust kaugele sai. sis jaast sa kõits rahwa mant ärä ja. muutis henda hobeses ja mees istö sälga ja kihudi minemä kui enneki jõust. ja kui rahwas kerikohe lätsi sis näiji et põime olli kadonu, ja nuuk kui kaddunu ojema. ent see mees näge et kaeduu aajaja lähi olli sis wiskas temä rätti tükkü maha ja sellest sai kulene jõgi nii et kadda ajaja seda kätte es sa, ja temä pääsi kõidi rõiwastega õnnelikult kotusi. — ninck nii saisi sis ärä kaadus rõiwa ja selle kätte antus kes neid näust.

Ent nüüd ka weel es laulata see kennäst ärä temäga waid üttel mine ja nüüsä see hobu ärä kes merest wälta kõik sõõma ja kao temä püüs müllü sis om jo perä ots. sis saas laulatamine. aga mees nüüd teed kuis sa saat seda hobest nüüsa kes om jo kui inemise neeldja,. sis läts temä jälleki omalt hobesest nõu küsümä, see ütles sina kauwa meie weende üts kõõ sinwa kand ninck pane sinnä sisse palju jaadawat wiina ninck ubinit ja magusid kaose. ja kui see hobu walla tulö sis jaas temä henda joatmus ja sina istu kendi sälga ja wenmeldä hatte ärä. küll sis lopet nüüsä, nii et püünd kättü saat. nüüd olli mees hoolen et wiin ja muu kraam ärä sai ja naik sis kawwa ninck pand wiina ninck mainis aga sinna sisse. ja kui hobu merest wälta tulli ninck nee kooki ja juuki ärä lõitse sei temä henda joobnus, ninck see mees kaias temale selgä ja weel hõõ wemblage temä joobnut päät parandama kooni temä enamb es saatta joosta wai maha lames ja liigutamata mada jäi kui teda nüüstla, sis wõt ta piimä ja rüütas kado selbele teda wiinnä, selle teda tarbis olli — nüüd pand see kuld neio ütte katlahe see piimä ja teisöle wee keema, ja kui nee paraajade keise sis käsk temä sel omal peigmehel sinnä piimä katlahe karada aga see jaht es taha, ninck kui temä jo wiimäte perrä aud

ja temä karas keewa piima katlahe sisse ninck tulli mõne silmä-pilgu ojo perast wälja ilma et midagi wiga olles saanu. kui ennegi temä seko olli kui kullaka kattides ja kõidis ilosasde. ninck nüüd tulli ka see wana kuningas sinnä ja sai kuulda et temä keewas katlan henda olli kulloma sis sai temä ka uthiskimmulises ja tahtis katlahe minnä. aga teda es juhatedä mitte piima katlahe, waid wee katlahe, ja kui temä sinnä sisse karas sis wõõkas weel perämäst kõrd ja jäi sis sia waiki, et enamb sannagi es ütle. — ninck perän selle kuninga ärä keemist laulatiwa nemä toine tõisega kokku ja jäiwä kuningas wana kuninga asemele ja eläwä ehk weel täämbäki kui ärä koolnu ei ole. —

jutustanud Ilmilli wasila
poig petra, Rantsamälja wallast

2 .. Soltadite pagemine, ja neide reis

Wanal ajal kui kroonu teenistus wäega pikk olli. sis pagesi mitmu soldatit ärä. ja käidiwa kerjämise aamedi läbi innemä saat — nii tulep siin ka kolme soldadi pagemisest kõnelda. kui nemä omal pagoja aja teele sis lätsi nemä lõunast wälja ja pagema et efidi es tüija kohe poole nemä lätsi, joosi. ja jaosi mööda mõtsa edesi nii et jao seel kulle põõle rippuma jäi, ja õdang sai jo sia kätte, aga üttegi maija aga kurdsilmt es ole nättä kohe öäsis oles wõinu minnä, ja sis ütli kats soltadit kolmantale, mine kuuste ülles ja kai wahest sa näet kaski pool mõne maija harja paistwat. ninck see ronis kuuse otsa ja ütles kaugen näitäden et sääl pool paistap üts kulla karwaline maija katuse harja ja kui temä kuusest maha tulli sis lätsi nemä sinnä poole minemä, ninck kui nemä jo omma arwamise pääle wäega palju maad olli edesi lännu ja weel maia es näe ninck päiwne nagas jo awalgust ärä ojama. sis läts jälleki üts soltad puu pääle ülles ninck kai ja nägi et maija enamb kuigi kaugen es ole, sis lätsi nemä rühkin kooni ka ärwa maja saije. ja näije et see maija olli kõik kulla karwaline ja paistis wäega kaunisde